WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)

z dnia 17 września 2008 r.*

W sprawie T-218/06

Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd, z siedzibą w Tel Awiwie (Izrael), reprezentowana przez adwokata M. Kinkeldeya,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH, z siedzibą w Piding (Niemcy), reprezentowana przez adwokata T. Raaba,

* Język postępowania: niemiecki.

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 czerwca 2006 r. (sprawa R 74/2006-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH a Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: V. Tiili, prezes, F. Dehousse i I. Wiszniewska-Białecka (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 16 sierpnia 2006 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 20 grudnia 2006 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2006 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 lutego 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 59 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), z późniejszymi zmianami, stanowi:

„Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji".

2 Artykuł 78 rozporządzenia nr 40/94 brzmi następująco:

„Przywrócenie do stanu poprzedniego

1. Zgłaszający lub właściciel wspólnotowego znaku towarowego lub każda inna strona w postępowaniu przed Urzędem, która, mimo zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności, nie była w stanie dotrzymać terminu względem Urzędu,

może, na wniosek, mieć przywrócone swoje prawa, jeżeli dane uchybienie miało bezpośredni wpływ, na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, na utratę prawa lub środków odwoławczych.

2. Wniosek składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu. Zaniechana czynność musi być dokonana w tym terminie […].

3. Wniosek zawiera uzasadnienie i wskazuje fakty, na których się opiera. Jest on uważany za złożony po uiszczeniu opłaty za przywrócenie praw.

[…]".

3 Artykuł 78a rozporządzenia nr 40/94 stanowi:

„Kontynuacja postępowania

1. Urząd może zezwolić zgłaszającemu lub właścicielowi wspólnotowego znaku towarowego lub innej stronie postępowania, która uchybiła terminowi wyznaczonemu przez Urząd na kontynuację postępowania, jeżeli wraz ze złożeniem wniosku dokonał uchybionej czynności. Wniosek o kontynuację postępowania jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy jest złożony w terminie dwóch miesięcy po upływie wyznaczonego terminu. Wniosek podlega rozpatrzeniu pod warunkiem wniesienia opłaty za wniosek o kontynuację postępowania.

[…]".

4 Zasada 48 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1), z późniejszymi zmianami, przewiduje:

„1. Odwołanie zawiera:

[…]

c) oświadczenie określające zaskarżaną decyzję i wskazujące, w jakim stopniu ta decyzja powinna być zmieniona lub uchylona.

2. Odwołanie wnosi się w języku, w którym decyzja będąca przedmiotem odwołania została wydana”.

5 Zasada 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi:

„Jeżeli odwołanie nie jest zgodne z art. 57, 58 oraz 59 rozporządzenia [nr 40/94] i zasadą 48 ust. 1 lit. c) i zasadą 48 ust. 2, izba odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostaną usunięte przed upływem odpowiedniego terminu ustanowionego [określonego] w art. 59 rozporządzenia [nr 40/94]”.

6 Zasada 70 rozporządzenia nr 2868/95 dotycząca obliczania terminów przewiduje:

„[…]

2. Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie odpowiedniego zdarzenia, którym może być […] czynność procesowa albo upływ innego terminu. Jeżeli nie postanowiono inaczej, w przypadku gdy czynność procesowa jest zawiadomieniem, odpowiednim zdarzeniem jest otrzymanie doręczanego dokumentu.

[…]

4. W przypadku gdy termin wyrażany jest jako jeden miesiąc lub określona liczba miesięcy, upływa on w odpowiednim kolejnym miesiącu, w dniu mającym tę samą datę jak dzień, kiedy [w którym] wspomniane zdarzenie miało miejsce […]".

7 Zasada 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, zawarta w części przepisów ogólnych dotyczącej języków, stanowi:

„Bez uszczerbku dla art. 115 ust. 4 i 7 rozporządzenia [nr 40/94] oraz jeżeli nie przewidziano inaczej w niniejszych zasadach, w postępowaniach pisemnych przed Urzędem każda strona może używać jednego z języków Urzędu. Jeżeli wybrany język nie jest językiem postępowania, strona ta musi przedstawić tłumaczenie w tym języku, w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego dokumentu […]".

Okoliczności powstania sporu

8 W dniu 1 sierpnia 2001 r. skarżąca, Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd, dokonała na podstawie rozporządzenia nr 40/94 zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

9 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, jest następujące oznaczenie graficzne:

10 Towary, dla których wniesiono o rejestrację znaku, należą do klas 5 i 10 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 5: „produkty farmaceutyczne, preparaty farmaceutyczne, pigułki do celów farmaceutycznych, preparaty chemiczne do celów farmaceutycznych, preparaty chemiczne do celów medycznych, leki do celów medycznych”;

— klasa 10: „urządzenia medyczne”.

11 Skarżąca złożyła zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego w języku angielskim i wskazała niemiecki jako drugi język.

12 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 28/03 z dnia 31 marca 2003 r.

13 W dniu 27 czerwca 2003 r. interwenient, Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH, wniósł, na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.

14 Sprzeciw został uzasadniony istnieniem słownego znaku towarowego EURIM-PHARM, będącego przedmiotem rejestracji wspólnotowej nr 667 899 dla „leków", należących do klasy 5, i rejestracji niemieckiej nr 1 068 926 dla „leków dla zwierząt i ludzi", również należących do klasy 5, jak też istnieniem niemieckiej nazwy handlowej Eurim-Pharm, używanej w Niemczech w odniesieniu do wytwarzania i sprzedaży leków, w szczególności w hurtowym obrocie lekami.

15 Sprzeciw został wniesiony w języku niemieckim. Język ten stał się językiem postępowania, zgodnie z art. 115 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94.

16 Decyzją z dnia 14 listopada 2005 r., doręczoną stronom za pośrednictwem faksu w tym samym dniu, Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw i odmówił rejestracji.

17 W dniu 6 stycznia 2006 r. skarżąca wniosła odwołanie od tej decyzji. W tym celu użyła ona udostępnionego przez OHIM formularza odwołania w języku angielskim, w którym w rubryce 31, zatytułowanej „Zakres odwołania", wpisała po angielsku następujące zdanie:

„Decyzja winna zostać uchylona w całości, a zgłoszenie powinno zostać dopuszczone do rejestracji".

18 W dniu 18 stycznia 2006 r. za pośrednictwem faksu sekretariat OHIM przekazał pełnomocnikom skarżącej dwa dokumenty: dwustronicowe pismo potwierdzające otrzymanie odwołania oraz jednostronicowe zawiadomienie o wynikających z zasady 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 brakach dotyczących języka, w którym zostało wniesione odwołanie. To zawiadomienie wzywało skarżącą do przedstawienia tłumaczenia odwołania na język postępowania w terminie miesiąca od daty złożenia oryginału, czyli najpóźniej w dniu 6 lutego 2006 r., zgodnie z zasadą 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95.

19 Wydruk raportu transmisji faksu przedstawiony przez OHIM wskazuje dla transmisji tych dwóch dokumentów wysłanych do pełnomocników skarżącej w tym dniu wynik „OK".

20 W dniu 14 marca 2006 r. skarżąca złożyła pismo przedstawiające podstawy odwołania, sporządzone w języku niemieckim.

21 W dniu 22 marca 2006 r. pracownik OHIM skontaktował się telefonicznie z pełnomocnikami skarżącej, informując ich o stwierdzonych brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, oraz o zawiadomieniu, które zostało wysłane przez OHIM w dniu 18 stycznia 2006 r. Pełnomocnik skarżącej zasygnalizował, że nie otrzymał tego zawiadomienia.

22 W piśmie z dnia 7 kwietnia 2006 r., przekazanym OHIM faksem, pełnomocnik skarżącej, powołując się na wcześniejszą rozmowę telefoniczną z pracownikiem OHIM, oświadczył, że w dniu 18 stycznia 2006 r. otrzymał od OHIM jedynie jedno pismo, które potwierdzało wpływ odwołania. Na poparcie tego twierdzenia przedstawił wyciąg z elektronicznego wydruku zawierającego wykaz faksów otrzymanych w dniu 18 stycznia 2006 r. Poprosił też o ponowne wysłanie kopii pisma z dnia 18 stycznia 2006 r. zawiadamiającego o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie.

23 Z pismem z dnia 7 kwietnia 2006 r. pełnomocnik skarżącej wniósł do OHIM nowe odwołanie, tym razem w całości sporządzone w języku niemieckim, wnosząc o kontynuację postępowania na podstawie art. 78a rozporządzenia nr 40/94 i upoważniając do obciążenia jego bieżącego konta w OHIM kwotą należnej opłaty.

24 W dniu 23 maja 2006 r. pełnomocnik skarżącej złożył wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego na podstawie art. 78 rozporządzenia nr 40/94 i upoważnił Urząd do obciążenia jego bieżącego konta w OHIM kwotą należnej opłaty. Utrzymywał on, że zlecił sekretarce wysłanie do OHIM w dniu 6 stycznia 2006 r. niemieckiej wersji odwołania oraz że z niewyjaśnionych przyczyn, aczkolwiek przy dochowaniu przez niego obowiązku nadzoru, druga strona formularza odwołania została wysłana w języku angielskim. Sprecyzował on również, że ta doświadczona sekretarka, której postawa nie budziła do tej pory zastrzeżeń, przeżywała w ówczesnym okresie poważne problemy rodzinne, o czym jej pracodawcy nie wiedzieli.

25 Decyzją z dnia 2 czerwca 2006 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), na podstawie zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 w związku z zasadą 48 ust. 1 lit. c) i zasadą 48 ust. 2 tego rozporządzenia Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM odrzuciła odwołanie jako niedopuszczalne. Stwierdziła ona również, że wniosek o kontynuację postępowania złożony na podstawie art. 78a rozporządzenia nr 40/94 oraz wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego złożony na podstawie art. 78 tego rozporządzenia zostały „uznane za niezłożone", ponieważ upoważnienie do pobrania opłaty nie zostało udzielone w odpowiednim terminie.

Żądania stron

26 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

27 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

28 Interwenient wnosi do Sądu o:

— utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

29 Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94, zasady 48 ust. 1 lit. c) i zasady 48 ust. 2, zasady 49 ust. 1 oraz zasady 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, po drugie, naruszenia art. 78a rozporządzenia nr 40/94, po trzecie, naruszenia art. 78 tego rozporządzenia i po czwarte, naruszenia zasady proporcjonalności.

30 Z uwagi na to, że zarzut czwarty, podobnie jak pierwszy, dotyczy dopuszczalności odwołania w postępowaniu przed izbą odwoławczą, należy rozpatrzyć go w drugiej kolejności po rozpoznaniu zarzutu pierwszego. Zarzuty drugi i trzeci, odnoszące się odpowiednio do dopuszczalności wniosku o kontynuację postępowania i złożenia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego, zostaną rozpatrzone w trzeciej i czwartej kolejności.

W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94, zasady 48 ust. 1 lit. c) i zasady 48 ust. 2, zasady 49 ust. 1 oraz zasady 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95

Argumenty stron

31 Skarżąca utrzymuje, że wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 40/94 — w terminie i z zachowaniem wymogów formalnych oraz że w języku zgłoszenia, zamiast w języku postępowania, został określony jedynie

zakres odwołania. Skarżąca nie otrzymała od OHIM żadnego zawiadomienia na piśmie, które informowałoby ją o brakach dotyczących języka, w którym zostało wniesione odwołanie.

32 Podnosi ona, po pierwsze, że przedstawiony przez OHIM raport transmisji faksu z dnia 18 stycznia 2006 r., na którym figuruje wskazanie „OK" dla transmisji zawiadomienia o braku dotyczącym języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, pozwala jedynie domniemywać jego otrzymanie. Zgodnie z orzecznictwem i wytycznymi OHIM dotyczącymi prowadzonych przed nim postępowań takie domniemanie może zostać obalone, jeżeli adresat zawiadomienia OHIM dowiedzie, że go nie otrzymał. W niniejszej sprawie skarżąca obaliła to domniemanie, przedstawiając raport otrzymania faksów z dnia 18 stycznia 2006 r., z którego wynika, że otrzymała ona jedynie dwustronicowe zawiadomienie OHIM, odpowiadające potwierdzeniu wpływu odwołania. W rezultacie zawiadomienie o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, należy uznać za niebyłe.

33 Skarżąca podnosi, po drugie, że zgodnie z utrwaloną praktyką OHIM do błędów dotyczących języka, w którym zostało złożone odwołanie, stosowana jest zasada 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, co oznacza możliwość przedstawienia tłumaczenia oryginalnego dokumentu na język postępowania w terminie miesiąca po jego złożeniu. Utrwaloną praktykę OHIM stanowi również wyraźne informowanie, w drodze zawiadomienia, osób wnoszących odwołanie o błędach dotyczących języka postępowania oraz o przewidzianym przez zasadę 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 terminie do ich naprawienia.

34 Na podstawie zasady równego traktowania skarżąca powinna móc liczyć na stosowanie tych utrwalonych praktyk administracyjnych, które wiążą OHIM, tym bardziej że w niniejszej sprawie odwołanie zostało już wniesione i ponowne, prawidłowe poinformowanie jej o brakach przed upływem wyznaczonego terminu nie stanowiło trudności. Wnosili o to bezskutecznie pełnomocnicy skarżącej przy okazji kilku rozmów telefonicznych. Wobec takiej zmiany utrwalonej praktyki administracyjnej,

naruszającej zasadę równego traktowania, ponowne wniesienie odwołania w dniu 7 kwietnia 2006 r., tym razem w języku niemieckim, powinno zostać uznane za właściwe uzupełnienie braków dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie.

35 OHIM podnosi, że z zasady 48 ust. 2, zasady 49 i zasady 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 wynika, iż odwołanie, które — podobnie jak w niniejszym przypadku — zostało wniesione w innym języku niż język postępowania, bez przekazania tłumaczenia na ten język w wyznaczonym terminie, winno zostać odrzucone jako niedopuszczalne. Przedstawiony przez skarżącą dokument nie stanowi wystarczającego dowodu na to, że nie otrzymała ona wysłanego przez OHIM faksu informującego ją o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie.

36 Zgodnie ze stanowiskiem interwenienta, wobec tego, że odwołanie zostało wniesione w innym języku niż język postępowania, co stanowi naruszenie zasady 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, zostało ono słusznie odrzucone na podstawie zasady 49 ust. 1 tego rozporządzenia. Praktyka Izby Odwoławczej polegająca na sygnalizowaniu stronom braków formalnych we wnoszonych przez nie pismach procesowych nie stwarza obowiązku i stąd nie ma wpływu na przewidziane terminy. Przedłużanie tych terminów mogłoby prowadzić do nierównego traktowania.

Ocena Sądu

37 Z zasady 48 ust. 1 lit. c) i zasady 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wynika, że odwołanie musi zawierać oświadczenie wskazujące, w jakim stopniu decyzja, która jest zaskarżona, powinna być zmieniona lub uchylona, i że należy je wnieść w języku, w którym została wydana ta decyzja.

38 Na podstawie zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, jeżeli odwołanie nie jest zgodne między innymi z zasadą 48 ust. 1 lit. c) i zasadą 48 ust. 2, izba odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostaną usunięte przed upływem terminu ustanowionego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, czyli w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia zaskarżonej decyzji.

39 Zgodnie z zasadą 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, w braku odmiennych przepisów przewidzianych w tym rozporządzeniu, każda strona może używać jednego z języków OHIM niebędącego językiem postępowania, o ile przedstawi tłumaczenie w tym języku w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego dokumentu.

40 W niniejszej sprawie zaskarżona decyzja Wydziału Sprzeciwów została doręczona skarżącej za pośrednictwem faksu w dniu 14 listopada 2005 r. Wobec tego, że odwołanie zostało złożone w dniu 6 stycznia 2006 r., zostało ono wniesione w terminie dwóch miesięcy przewidzianym w art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Jednakże odwołanie, które zawierało, zgodnie z zasadą 48 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95 wskazanie, w jakim stopniu decyzja Wydziału Sprzeciwów powinna być uchylona, nie spełniało wymagania przewidzianego w zasadzie 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, ponieważ wskazanie to zostało sformułowane w języku angielskim, a nie w języku postępowania, którym był niemiecki.

41 Na podstawie zasady 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 było możliwe przedstawienie tłumaczenia odwołania na język postępowania w terminie miesiąca od złożenia oryginału, czyli najpóźniej w dniu 6 lutego 2006 r. Takie tłumaczenie wpłynęło jednak do OHIM dopiero przez wniesienie nowego odwołania sporządzonego w języku niemieckim w dniu 7 kwietnia 2006 r., czyli ponad dwa miesiące po upływie wyznaczonego terminu.

42 Izba Odwoławcza nie naruszyła zatem prawa, odrzucając odwołanie jako niedopuszczalne na podstawie zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 oraz zasady 48 ust. 1 lit. c) i zasady 48 ust. 2 tego rozporządzenia.

43 Stwierdzenia tego nie podważają argumenty skarżącej odnoszące się do zarzucanego OHIM niepoinformowania jej o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, oraz do podnoszonego przez nią naruszenia zasady równego traktowania. Z zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 wynika bowiem, że bezpośrednim skutkiem niedotrzymania wymagań określonych w zasadzie 48 ust. 1 lit. c) i zasadzie 48 ust. 2 tego rozporządzenia jest odrzucenie — bez wcześniejszego powiadomienia — odwołania jako niedopuszczalnego, także jeżeli odwołanie wniesione jest po upływie terminu przewidzianego w zasadzie 96 ust. 1 tego rozporządzenia. Ani ze znajdujących zastosowanie rozporządzeń, ani z orzecznictwa nie wynika, by na OHIM ciążył obowiązek ochrony ewentualnych wnoszących odwołanie w postępowaniu przed izbą odwoławczą przed konsekwencjami nieprzestrzegania formalności przewidzianych przez te rozporządzenia [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 31 maja 2005 r. w sprawie T-373/03 Solo Italia przeciwko OHIM — Nuova Sala (PARMITALIA), Zb.Orz. s. II-1881, pkt 59].

44 Nawet jeżeli informowanie wnoszących odwołanie o brakach formalnych w ich pismach procesowych stanowi przyjętą praktykę OHIM, to okoliczność ta pozostaje bez znaczenia w niniejszej sprawie. Praktyka ta nie może bowiem zmieniać momentu rozpoczęcia biegu terminu przewidzianego w zasadzie 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 września 2003 r. w sprawie T-71/02 Classen Holding przeciwko OHIM — International Paper (BECKETT EXPRESSION), Rec. s. II-3181, pkt 41]. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasady dotyczące biegu terminów zostały ustanowione w celu zagwarantowania pewności prawa oraz zapobieżenia wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu (zob. postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie T-426/04 Tramarin przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4765, pkt 60 oraz przytoczone tam orzecznictwo). Ta ogólna konstatacja ma zastosowanie również do terminów przewidzianych w rozporządzeniach odnoszących się do wspólnotowych znaków towarowych. W rezultacie z uwagi na to, że Izba Odwoławcza zastosowała termin przewidziany w zasadzie 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 bez jego modyfikacji, nie naruszyła ona zasady równego traktowania.

45 A zatem niniejszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu zasady proporcjonalności

Argumenty stron

46 Skarżąca podnosi, że odrzucenie jej odwołania przez Izbę Odwoławczą z powodu niedopuszczalności, mimo że zostało ono wniesione w terminie i z zachowaniem wymagań formalnych, z wyjątkiem jednego tylko zdania sformułowanego w języku angielskim, narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ pozbawia ją możliwości kontynuacji postępowania i obrony jej zgłoszenia do rejestracji.

47 Po pierwsze, dokonując wyważenia, z jednej strony, interesu interwenienta, jaki ma on w łatwym zrozumieniu odwołania i kontynuacji w języku postępowania, i z drugiej strony, interesu skarżącej, wiążącego się z obroną jej zgłoszenia, odrzucenie odwołania wyłącznie z tego powodu, że nie zostało dotrzymane wymaganie formalne dotyczące wniesienia odwołania w języku postępowania, wydaje się skarżącej nadmierne.

48 Po drugie, sama Izba Odwoławcza przyznała wcześniej, że reżimowi językowemu przewidzianemu przez rozporządzenia nr 40/94 i 2868/95 brakuje jasności. Stosowanie tego reżimu do odwołania, w którym niewiele z podstawowych elementów wymaga tłumaczenia, byłoby niepotrzebnie surowe i formalistyczne. Wskazania, które należy wpisać w formularzu odwołania, są bowiem minimalne, co odnosi się również do wskazań dotyczących zakresu odwołania, którego określenie w aktualnej wersji formularza polega na zwykłym zakreśleniu właściwego pola.

49 Po trzecie, wybór języka postępowania jest ograniczony do języków, których znajomość jest najbardziej rozpowszechniona we Wspólnocie, właśnie w celu uniknięcia, by język postępowania był całkowicie nieznany dla którejkolwiek strony postępowania. W niniejszej sprawie interwenient był w stanie zrozumieć treść odwołania, włączając w to wskazanie dotyczące jego zakresu, które zostało sformułowane w języku angielskim, ponieważ zgłoszenie do rejestracji, wobec którego wniósł sprzeciw, również został sporządzony w języku angielskim. Kwestia rozumienia języka angielskiego przez tę stronę nie budzi najmniejszych wątpliwości, tym bardziej że jest nią przedsiębiorstwo farmaceutyczne, a nie osoba fizyczna.

50 OHIM, podkreślając, że Izba Odwoławcza nie jest właściwa, by kontrolować proporcjonalność zasad, które przewidują odrzucenie odwołania wniesionego w innym języku niż język postępowania, wskazuje, iż samo istnienie różnych środków prawnych pozwalających na uzupełnienie braków formalnych lub niedotrzymanych terminów wzmacnia proporcjonalność tego uregulowania. Wobec tego, że skarżąca nie skorzystała ze środków prawnych, którymi dysponowała, i mając na uwadze powtarzające się niedotrzymywanie terminów, które nasuwają wątpliwości co do staranności jej pełnomocników, kwestionowanie proporcjonalności znajdującej zastosowanie w sprawie podstawy prawnej nie wydaje się właściwe.

51 W opinii interwenienta wymaganie, by były przestrzegane zasady dotyczące terminów i języka postępowania, których stosowanie nie jest zależne od wyważenia interesów stron, nie jest dysproporcjonalne. Ponadto z uwagi na to, że skarżąca ma możliwość nowego zgłoszenia do rejestracji, odrzucenie jej odwołania nie wydaje się niesłuszne.

Ocena Sądu

52 Odrzucając odwołanie z powodu niedopuszczalności, Izba Odwoławcza zastosowała zasadę 96 ust. 1, zasadę 49 ust. 1 oraz zasadę 48 ust. 1 lit. c) i zasadę 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95. Zasady te, pozostające w mocy i określające dopuszczalność odwołania w niniejszej sprawie, powinny były zostać zastosowane przez Izbę Odwoławczą. Odmowa zastosowania tych zasad stanowiłaby naruszenie zasady domniemania zgodności z prawem, zgodnie z którą uregulowania wspólnotowe wywołują w pełni skutki prawne, dopóki właściwy sąd nie stwierdzi ich niezgodności z prawem [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie T-120/99 Kik przeciwko OHIM (Kik), Rec. s. II-2235, pkt 55].

53 Tak więc to Sąd winien orzec w przedmiocie zgodności tych zasad z prawem w świetle zasady proporcjonalności w tym zakresie, w jakim skarżąca, podnosząc, że stwierdzona na podstawie tych zasad niedopuszczalność wniesionego przez nią odwołania narusza zasadę proporcjonalności, sugeruje, że zasady te naruszają zasadę proporcjonalności.

54 W związku z tym należy przypomnieć, że zasady te stanowią część przepisów, które określają reżim językowy wprowadzony przez rozporządzenie nr 40/94. Zgodnie z orzecznictwem ten reżim językowy jest zgodny z zasadą proporcjonalności (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P Kik przeciwko OHIM, Rec. s. I-8283, pkt 92–94; ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Kik, pkt 62 i 63). A zatem zasady te nie mogą zostać uznane za sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

55 Ponadto nieprzestrzeganie takich obowiązków jak dotrzymanie terminu do wniesienia odwołania, które mają fundamentalne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania systemu wspólnotowego, może podlegać przewidzianej w uregulowaniu wspólnotowym sankcji w postaci utraty prawa, co nie pozostaje w sprzeczności z zasadą proporcjonalności (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 6 marca 2003 r. w sprawach połączonych T-61/00 i T-62/00 APOL przeciwko Komisji, Rec. s. II-635, pkt 96 i 98).

56 Z powyższego wynika, że decyzja Izby Odwoławczej o odrzuceniu odwołania jako niedopuszczalnego na podstawie zasady 96 ust. 1, zasady 49 ust. 1 oraz zasady 48 ust. 1 lit. c) i zasady 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 nie może zostać uznana za dysproporcjonalną. A zatem niniejszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 78a rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

57 Skarżąca utrzymuje, że zasada 72 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 dotycząca upływu terminów winna być stosowana również do określenia początku biegu terminów, tak aby nie działać na niekorzyść skarżącego ze względu na środek komunikacji wykorzystany do wniesienia odwołania. Zasada ta przewiduje, że jeżeli termin upływa w dniu, w którym dokumenty nie są przyjmowane przez OHIM, lub w dniu, w którym zwykłe listy nie są dostarczane w miejscowości, w której OHIM ma swoją siedzibę, termin przedłuża się do pierwszego dnia, w którym dokumenty mogą być przyjęte oraz w którym dostarczane są zwykłe listy. W niniejszej sprawie przewidziany w zasadzie 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 miesięczny termin nie zacząłby więc biec od piątku 6 stycznia 2006 r., czyli od dnia wniesienia odwołania, ponieważ był to dzień świąteczny, zgodnie z wykazem dni wolnych od pracy ustalonych przez OHIM na rok 2006. Odwołanie należałoby uznać za wniesione w poniedziałek 9 stycznia 2006 r. Wynikałoby z tego, że miesięczny termin na przedstawienie tłumaczenia odwołania na język postępowania upływałby w dniu 9 lutego 2006 r., a nie w dniu 6 lutego 2006 r., jak utrzymuje OHIM.

58 A zatem wniosek o kontynuację postępowania, który wpłynął w dniu 7 kwietnia 2006 r. wraz z tłumaczeniem odwołania na język niemiecki i poleceniem zapłaty opłaty za wniosek, został wniesiony zgodnie z art. 78a rozporządzenia nr 40/94. W konsekwencji, zdaniem skarżącej, nie uwzględniając tego wniosku, OHIM naruszył art. 78a rozporządzenia nr 40/94.

59 OHIM i interwenient kwestionują argumenty skarżącej i twierdzą, że odwołanie sporządzone w języku angielskim zostało wniesione w dniu 6 stycznia 2006 r., a zatem termin przewidziany w zasadzie 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 upłynął w dniu 6 lutego 2006 r., a termin do złożenia wniosku o kontynuację postępowania, o którym mowa w art. 78a rozporządzenia nr 40/94, upłynął w dniu 6 kwietnia 2006 r. Wniosek o kontynuację postępowania, który wpłynął w dniu 7 kwietnia 2006 r., został zatem złożony dzień po upływie wyznaczonego terminu.

Ocena Sądu

60 Podnosząc zarzut dotyczący dopuszczalności wniosku o kontynuację postępowania skarżąca, ogólnie rzecz biorąc, zarzuca Izbie Odwoławczej, że nie uwzględniła tego wniosku, uznając go za niezłożony.

61 Zgodnie z art. 78a rozporządzenia nr 40/94 OHIM może zezwolić stronie postępowania, która uchybiła terminowi, na kontynuację postępowania, pod warunkiem że wraz ze złożeniem wniosku dokonała uchybionej czynności. Wniosek o kontynuację postępowania jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy jest złożony w terminie dwóch miesięcy po upływie wyznaczonego terminu i podlega rozpatrzeniu pod warunkiem wniesienia opłaty za wniosek o kontynuację postępowania.

62 Zasada 96 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje, że miesięczny termin na przedstawienie tłumaczenia na język postępowania oryginalnego dokumentu sporządzonego w innym języku rozpoczyna bieg począwszy od dnia złożenia oryginalnego dokumentu. Stosownie do zasady 70 ust. 4 tego rozporządzenia, jeżeli termin wyrażany jest w miesiącach, upływa on w odpowiednim kolejnym miesiącu, w dniu mającym tę samą datę jak dzień, w którym dane zdarzenie miało miejsce.

63 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że odwołanie w wersji angielskiej wpłynęło za pośrednictwem faksu wysłanego do OHIM w dniu 6 stycznia 2006 r. A zatem Izba Odwoławcza słusznie uznała, że termin jednego miesiąca do przedstawienia tłumaczenia odwołania na język postępowania upłynął w dniu 6 lutego 2006 r.

64 Wobec tego, że niedotrzymany termin upłynął w dniu 6 lutego 2006 r., wniosek o kontynuację postępowania z upoważnieniem do pobrania opłaty powinien był zostać złożony najpóźniej w dniu 6 kwietnia 2006 r. Tymczasem wniosek o kontynuację postępowania wraz z załączonym tłumaczeniem odwołania na język postępowania i upoważnieniem do pobrania opłaty został złożony dopiero w dniu 7 kwietnia 2006 r.

65 A zatem Izba Odwoławcza nie naruszyła prawa, stwierdzając, że wniosek o kontynuację postępowania należy uznać za niezłożony.

66 Stwierdzenia tego nie podważa argument skarżącej, zgodnie z którym datą, od której powinien zacząć biec termin jednego miesiąca, był dzień 9 stycznia 2006 r., a nie 6 stycznia 2006 r., w którym wpłynął faks zawierający odwołanie. Argument ten został oparty na zasadach odnoszących się do upływu terminu w szczególnych wypadkach, które nie mają zastosowania w niniejszej sprawie. Zastosowanie znajduje tu bowiem zasada 70 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, dotycząca początku biegu terminów w przypadku zawiadomienia. Przewiduje ona, że otrzymanie doręczanego dokumentu stanowi zdarzenie, od którego rozpoczyna biec termin. Ponadto zasada 79 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi, że wszystkie powiadomienia skierowane do OHIM mogą być przekazywane faksem i odsyła do zasady 80 tego rozporządzenia, która za datę odniesienia przyjmuje datę otrzymania faksu. W konsekwencji w przypadku przekazania powiadomienia skierowanego do OHIM faksem zdarzeniem, od którego

rozpoczyna biec termin, jest otrzymanie przez OHIM tego faksu, niezależnie od faktu, czy ta data otrzymania odpowiada dniu świątecznemu.

67 Z powyższego wynika, że niniejszy zarzut należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu opartego na naruszeniu art. 78 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

68 Skarżąca twierdzi, że zawiadomienie o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, może zostać skutecznie dokonane wyłącznie na piśmie, a zatem data nieformalnego powiadomienia w rozmowie telefonicznej nie może zostać uznana za ustanie przeszkody, od którego to zdarzenia biegnie termin do przedstawienia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego. Wobec tego, że skarżąca nie została zawiadomiona na piśmie o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, przeszkoda nigdy nie ustała i wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego nie może zostać uznany za złożony po terminie.

69 OHIM i interwenient utrzymują, że w niniejszej sprawie przeszkoda ustała najpóźniej w dniu 22 marca 2006 r., kiedy pełnomocnicy skarżącej zostali poinformowani telefonicznie o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie. Przewidziany w art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 termin dwóch miesięcy upłynął najpóźniej w dniu 22 maja 2006 r. Skarżąca złożyła zatem swój wniosek o przywrócenie

stanu poprzedniego dzień po terminie, w dniu 23 maja 2006 r. Izba Odwoławcza słusznie uznała więc wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego za niezłożony.

Ocena Sądu

70 Zgodnie z art. 78 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego składa się na piśmie w terminie dwóch miesięcy od ustania przyczyn niedotrzymania terminu, jeżeli uchybienie to miało bezpośredni wpływ na utratę prawa lub środków odwoławczych. Wniosek powinien zawierać uzasadnienie i przedstawiać fakty na jego poparcie. Jest on uważany za złożony po uiszczeniu opłaty za przywrócenie praw.

71 W niniejszej sprawie skarżąca we wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego wskazuje, że przyczynę niedotrzymania terminu do złożenia odwołania w języku, w którym decyzja będąca jego przedmiotem została wydana, stanowi okoliczność, iż jej pełnomocnicy nie wiedzieli o tym, iż odwołanie wysłane do OHIM w dniu 6 stycznia 2006 r. było sporządzone w języku angielskim. Wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego został złożony w dniu 23 maja 2006 r.

72 W dniu 22 marca 2006 r. w rozmowie telefonicznej między pracownikiem OHIM a jednym z pełnomocników skarżącej ten ostatni został poinformowany o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, co zostało potwierdzone przez OHIM w wewnętrznej notatce datowanej na dzień 24 marca 2006 r. i przez skarżącą w skardze.

73 Podczas rozprawy skarżąca wyraziła wątpliwość, że rozmowa ta mogła stanowić ustanie przeszkody i stwierdziła, że ustanie to miało miejsce raczej w dniu 27 kwietnia 2006 r. w związku z rozmową telefoniczną między sprawozdawcą Izby Odwoławczej a jednym z pełnomocników skarżącej.

74 Twierdzenie to, przy założeniu, że jest dopuszczalne, nie może być podtrzymane.

75 Ze wspomnianych powyżej zgodnych twierdzeń OHIM i skarżącej, odnoszących się do rozmowy telefonicznej z dnia 22 marca 2006 r., wynika, że to właśnie w tej rozmowie skarżąca została poinformowana o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie. Ponadto z akt postępowania administracyjnego wynika, że w pierwszym z dwóch pism wysłanych przez jednego z pełnomocników skarżącej do pracownika OHIM w dniu 7 kwietnia 2006 r. powołano się na ich wcześniejszą rozmowę telefoniczną oraz na fakt, że dotyczyła ona zawiadomienia OHIM z dnia 18 stycznia 2006 r., którego skarżąca nie otrzymała. Mając na uwadze fakt, że to jednostronicowe zawiadomienie miało za przedmiot wyłącznie braki dotyczące języka, w którym zostało sporządzone odwołanie, można logicznie wnioskować, że kwestia wspomnianych braków została poruszona w tej rozmowie. Co więcej w drugim piśmie z dnia 7 kwietnia 2006 r., wysłanym bezpośrednio po pierwszym, podniesiono, że z ostrożności procesowej — z uwagi na wskazywane przez OHIM braki dotyczące języka, w którym zostało sporządzone odwołanie — wysłane zostało nowe odwołanie, sporządzone w języku niemieckim.

76 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza miała podstawy, by uznać, że podnoszona przez skarżącą przyczyna niedotrzymania terminu ustała najpóźniej w dniu 22 marca 2006 r., a zatem że przewidziany w art. 78 rozporządzenia nr 40/94 termin dwóch miesięcy upłynął najpóźniej w dniu 22 maja 2006 r.

77 Stwierdzenia tego nie może podważyć argument skarżącej, zgodnie z którym przewidziany w art. 78 rozporządzenia nr 40/94 termin zaczyna biec dopiero od momentu, w którym OHIM zawiadomił pisemnie o brakach dotyczących języka, w którym zostało sporządzone odwołanie. Takie zawiadomienie na piśmie nie jest bowiem przewidziane przez art. 78 rozporządzenia nr 40/94. Ponadto z orzecznictwa wynika, że OHIM nie ma obowiązku powiadomienia zainteresowanej strony o brakach formalnych, a w związku z tym takie zawiadomienie ze strony OHIM nie może mieć wpływu na moment rozpoczęcia biegu terminu do złożenia wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego (ww. w pkt 44 wyrok w sprawie BECKETT EXPRESSION, pkt 41).

78 A zatem wobec tego, że upoważnienie do pobrania należnej opłaty zostało udzielone dopiero w dniu 23 maja 2006 r., Izba Odwoławcza nie naruszyła prawa, stwierdzając, że wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego należy uznać za niezłożony.

79 Niezależnie od wyżej wskazanych kwestii, na podstawie art. 78 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 przywrócenie stanu poprzedniego uzależnione jest również od zachowania należytej staranności wymaganej przez okoliczności. Nawet przy założeniu, że — jak utrzymuje skarżąca — popełniony przez sekretarkę błąd w wysłaniu odwołania, o którym nie wiedzieli pełnomocnicy skarżącej, stanowi przeszkodę w rozumieniu art. 78 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, skarżąca miała obowiązek udowodnić przed Izbą Odwoławczą, że dochowała należytej staranności wymaganej przez okoliczności. Skarżąca nie przedstawiła jednak żadnego dowodu na tę okoliczność. A zatem Izba Odwoławcza nie naruszyła prawa, stwierdzając, że nie zostało wykazane, by skarżąca zachowała należytą staranność wymaganą przez okoliczności.

80 Z powyższego wynika, że również niniejszy zarzut podlega oddaleniu, a w konsekwencji skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

81 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Wobec tego, że skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Neurim Pharmaceuticals (1991) Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 września 2008 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon V. Tiili